

var Udgangspunktet for disse Forhandlinger, forelagt i Fjor af det 6te kongevalgte Medlem (Juul-Rysensteen) og modtaget af Folketinget med megen Velvilje. Det blev forelagt den 3die November, kom allerede til 1ste Behandling den 15de November og sendt i et Udvalg, der sikkert arbejdede med overordentlig stor Flid og Ihærdighed. Men det maatte beklage, at det ikke naaede til at afgive endelig Betænkning. Der blev afgivet en foreløbig Betænkning, og i denne rettes der en mild Bebrejdelse mod Ministeren, fordi der er hengaaet 12 Aar siden Vedtagelsen af den sidste Lønningslov. Der siges i Betænkningen, at Forudsætningen var den, at Lønningsloven skulde til Revision allerede 10 Aar efter dens Udstedelse, men nu var der gaaet 12 Aar. Det kan ikke opfattes som andet end en Bebrejdelse til Ministeren, fordi den ikke kom lidt før. Saa gives der flere Grunde for de Forandringer, der ere gjorte, og der siges dernæst, at man afgiver denne foreløbige Betænkning, for at Postfunktionærerne i Sommerens Løb kunne faa Anledning til at fremkomme med deres Bemærkning, altsaa en Opfordring til at fremkomme med de Andragender, der mulig maatte ligge adskillige af Postetatens Funktionærer paa Hjerte. Denne Betænkning dannede Modellen for det Forslag, der blev forelagt i Aar af Ministeren for offentlige Arbejder. Det siges i Anmærkningerne, at det er denne midlertidige Betænkning, der har dannet Grundlaget, og at der efter det Forslag, der forelægges, kræves en Merudgift til Postetatens Lønninger af 604,000 Kr., altsaa et dobbelt saa stort Beløb som det, man gav i Lønforhøjelse 1889. Den højtærede Minister oplyste i sit Foredrag, at Folketinget var gaaet endnu videre. Jeg tror, det var mellem 50—60,000 Kr., den højtærede Minister nævnedes. Saa meget højere er Folketinget gaaet op. Det er et Bevis paa, at Folketinget er blevet overordentlig liberalt med Hensyn til Lønninger. Jeg er ikke i Stand til at følge det høje Ting paa dette Punkt. Der anføres i Almindelighed to Grunde som Aarsager for disse Lønningsforhøjelser. Den ene er den, at Livet er dyrere nu end i 80erne, og den anden, at der gennemgaaende stilles større Fordringer til Livet nu end før. Jeg tror, at begge disse Paastande ikke ere hjemlede i al Almindelighed. Det er muligt, at det er Tilfældet enkelte Steder, hvor Udviklingen er gaaet i en anden Retning end i det øvrige Land. Der er enkelte Steder, der danne Oaser i vort

Land, hvor man ad kunstig Vej ved fælles Bestræbelser har faaet Livet gjort ualmindelig dyrt. Det gælder først og fremmest i vore store Byer. Der er Udviklingen gaaet i absolut modsat Retning af Udviklingen i de øvrige Dele af Landet. For det første have vi en meget stor Toldbeskyttelse, der særlig kommer disse Byer til gode. For det andet er der Sammenslutningerne, der f. Eks. gennem Huslejeforsikringer ad kunstig Vej bringe Huslejen højt i Vejret, og der er endnu andre Metoder, hvorved man gennem private Sammenslutninger er i Stand til at skabe kunstige Livsvilkaar. Jeg indrømmer, at der for saadanne Steders Vedkommende vil være megen Grund til at give et Lønningstillæg til de Statsfunktionærer, som ere forpligtede til at leve der, men jeg tror ikke, at det er rigtigt at gaa til en almindelig fast Lønningsforhøjelse, idet en saadan sjældent eller vist meget vanskeligt vil kunne reduceres, selv om Forholdene blive ganske anderledes paa de enkelte Steder, hvor de nu ere abnorme. Jeg tror derfor, at Lovgivningsmagten hellere skulde give et temmelig betydeligt Opholdstillæg til Funktionærerne i de større Byer, men kun som midlertidigt. Derved vilde man være i Stand til, naar normale Forhold indtraf over det hele, at gøre vore Lønningsbestemmelser mere stemmende med vort Lands økonomiske Forhold.

Jeg bemærkede, at Paastanden om, at Livet var dyrere at leve, ikke var hjemlet i de virkelige Forhold, og jeg skal tillade mig at godtgøre det med nogle Tal. Der er en Forfatter Sauerbeck, der har undersøgt Prisforholdene paa Londons Marked for de 45 Artikler, der benyttes mest almindelig i enhver Husholdning, og gennem denne Undersøgelse har Forfatteren godtgjort, at i de sidste 30 Aar af det nu afsluttede Aarhundrede ere Priserne sunkne med 33 pCt. Forfatteren har inddelt de 45 Artikler i 6 Grupper og anfører for hver enkelt Gruppens Vedkommende, hvor stort dette Prisfald har været. Han siger, at for Artikler af Planteriget har Nedgangen været 38 pCt., for Næringsmidler af Dyr 21 pCt., for Næringsmidler i Almindelighed 30 pCt., for Mineralier 30 pCt., for Tekstilvarer 41 pCt. og for Genstande af Læder, Talg, Olie, Soda, Bygningstræ m. m. 33 pCt. Taget under et er Gennemsnitsprisfaldet 33 pCt. Sukkeret er sunket. Et Dobbeltcentner Sukker, der i 1877 kostede 24 Mark i Magdeburg, kostede i 1895 kun 21